

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 109/06
02.02.2006. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Биљане Драгојевић, Власте Јовановић, Јелене Боровац, мр Љубице Јеремић, Надежде Радевић, Миломира Николића, Споменке Зарић и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против туженог "ББ", кога заступа БВ, ради извршења уговора, одлучујући о предлогу тужиоца за понављање ревизијског поступка, окончаног пресудом Врховног суда Србије Рев.П 839/02 од 29.01.2004. године, у седници дана 02.02.2006. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснован тужиочев предлог за понављање ревизијског поступка окончаног пресудом Врховног суда Србије Рев.П 839/02 од 29.01.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Врховног суда Србије Рев.П 839/02 од 29.01.2004. године преиначене су пресуда Окружног суда у Зајечару Гж.бр.27/02 од 28.01.2002. године и пресуда Општинског суда у Бору П.1. бр.923/01 од 06.11.2001. године тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца АА да се обавезе тужени "ББ" да му на име извршења уговора о зајму за индивидуалну стамбену изградњу исплати остатак до 74,80% вредности изграђене породичне стамбене зграде у износу од 392.175,00 динара са законском затезном каматом почев од 25.10.2000. године па до исплате.

Тужилац је преко пуномоћника примио наведену ревизијску одлуку дана 04.03.2004. године. Дана 09.02.2005. године поднео је предлог за понављање ревизијског поступка пред Врховним судом Србије у предмету Рев.П 839/02 из разлога што је у доношењу пресуде као председник већа учествовала судија ВВ која се у овој правној ствари морала изузети. Навео је да је после пријема ревизијске пресуде сазнао да је именована судија у време одлучивања била члан Управног одбора туженог, који је преко свог пуномоћника на њу извршио утицај, као и да је одмах по сазнању за ове чињенице поднео предлог за понављање поступка. Позвао се на одредбе чл.421. тач.1. и 9. ЗПП као законски основ по којем тражи понављање поступка.

Првостепени суд је у складу са одредбама чл.425. став 2. и чл.426. ЗПП доставио предлог за понављање поступка туженом на одговор и одржао рочиште за расправљање о предлогу, на којем су странке изнеле своје тврдње и предлоге, поводом чега су тражени и прибављени потребни извештаји. Потом је у складу са одредбом чл.428. став 1. ЗПП предмет достављен Врховном суду Србије за одлучивање о предлогу за понављање ревизијског поступка.

Пошто се разлог за понављање поступка односи искључиво на поступак пред Врховним судом, овај суд је о предлогу одлучивао без расправе, на основу чл.428. ранијег ЗПП ("Сл.лист СФРЈ" бр.4/77 ... "Сл.лист СРЈ" бр.3/02) који се примењује на основу чл.491. став 4. ЗПП ("Сл.гласник РС" бр.125/04), па је нашао да је предлог за понављање поступка неоснован.

Одредбом чл.421. ЗПП прописани су разлози због којих се поступак који је одлуком суда правноснажно окончан може поновити. Са становишта формалне правноснажности у смислу чл.333. ЗПП могло би се закључити да се може поновити само онај поступак пред Врховним судом који је одлуком овог суда правноснажно окончан, али не и поступак одлучивања о ревизији изјављеној против правноснажне пресуде донесене у другостепеном поступку. Ипак, с обзиром на формулацију одредбе чл.428. став 1. ЗПП, која допушта могућност да се разлог за изузеће односи искључиво на поступак пред вишим судом, без ближег одређивања да је то само поступак пред другостепеним судом, може се изузетно захтевати понављање поступка и пред Врховним судом, из мањег броја разлога предвиђених у чл.421. ЗПП, у складу са природом и садржајем ревизијског поступка.

Конкретно, у тужиочевом предлогу за понављање ревизијског поступка указује се на разлоге из чл.421. тач.1. и 9. ЗПП, па би ови разлози могли бити основ за понављање поступка ако је у доношењу ревизијске одлуке учествовао судија који је по закону морао бити изузет (тач.1.) и ако странка сазна за нове чињенице или нађе и стекне могућност да употреби нове доказе који се односе на само подношење ревизије (нпр. нови докази о моменту предаје ревизије - тац.9.).

У претходном току поступка спроведеног од стране првостепеног суда поводом предлога за понављање поступка, прибављени су извештаји "ББ" из чије садржине се утврђује да судија ВВ никада није била по било ком основу радно ангажована од стране туженог, нити је била члан Управног одбора или неког другог органа туженог, а није учествовала ни на конгресима или семинарима организованим и финансираним од ове странке. Тужилац са своје стране није пружио никакве доказе о постојању разлога

финансираним од обе странке. Тужилац са своје стране није пружио никакве доказе о постојању разлога за изузеће судије из чл.71. тач.1.-5. ЗПП, на којима је заснован његов предлог за понављање поступка.

Из утврђеног произилази да у време доношења ревизијске одлуке којом је окончан поступак пред Врховним судом у предмету Рев.П 839/02 није постојао наведени а ни неки други разлог за изузеће судије из чл.71. тач.1.-5. ЗПП, који би представљао разлог за понављање поступка из чл.421. тач.2. овог закона.

Поред тога, нема основа позивању на разлог из чл.421. тач.9. ЗПП, јер околности које су истакнуте као разлог за понављање поступка из тач.2. овог законског члана, не представљају истовремено нове чињенице које би, у смислу наведене законске одредбе, да су биле употребљене у ранијем поступку могле довести до повољније одлуке за тужиоца.

Из наведених разлога, Врховни суд Србије је предлог за понављање ревизијског поступка одбио као неоснован, одлучивши на основу чл.428. став 3. ЗПП.

Председник већа-судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

вг